

A WIMEXEK

A wimexek kicsi faemberek voltak. Mindegyik faembert egy Éli nevű fafaragó készített, akinek műhelye a falu feletti hegy tetején állt. Mindegyik wimex más és más volt. Némelyiknek hosszú orra volt, a másoknak nagy szeme, néhányan közülük magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Volt, aki kalapot viselt közülük, mások kabátban jártak. De mindnyájukat ugyanaz a fafaragó készítette, és mindannyian ugyanabban a faluban éltek.

A wimexek mindennap reggeltől estig ugyanazt csinálták: matricákat ragasztgattak egymásra. Mindegyiküknek volt két doboza: az egyikben arany csillagok voltak, a másikban pedig szürke pontocskák. A wimexek városszerte mást se csináltak, csak naphosszat ezeket a csillagokat és pontokat ragasztgatták egymásra. A szépek, akiknek a fájuk sima volt, a festésük pedig jó, mindig csillagokat kaptak. De ha valakinek a fája durva volt, vagy a festék lepergett róla, szürke pontokat kapott a többi wimextől. Az okosak is csillagokat kaptak, meg azok is, akik nagy botokat tudtak a fejük fölé emelni, vagy át tudtak ugrani magas dobozokat. Voltak olyanok is, akik nagy szavakat tudtak mondani, vagy éppen szépen tudtak énekelni; a wimexek ezeknek is csillagokat adtak, amik némelyik wimexet már teljesen beborítottak. Amikor csillagot kaptak, a wimexeket olyan jó érzés töltötte el, hogy gyorsan csináltak megint valamit, hogy újfent kapjanak egy csillagot.

Mások ellenben csak keveset tudtak felmutatni, s így szürke pontokat kaptak. Pancsenelló is ilyen volt. Bár ő is megpróbált magasra ugrani, mint a többiek, de mindig elesett. Amikor pedig elesett, a többiek köréje gyűltek, és szürke pontokat adtak neki. Néha egy-egy ilyen szerencsétlen esés során Pancsenellónak megsérült a fája – ekkor a többiektől újabb szürke pontokat kapott. Ilyenkor megpróbálta megmagyarázni, hogy miért is esett el, de mentegetőzése esetlenül sült el, és végül újabb szürke pontokat adtak neki. Egy idő után Pancsenellónak olyan sok szürke pontja lett, hogy az utcára sem akart kimenni. Attól félt, hogy valamit rosszul fog csinálni – mondjuk otthon felejtí a kalapját vagy belelép egy tócsába – és akkor a wimexek megint egy újabb szürke ponttal válaszolnak.

„Megérdemli a sok szürke pontot” – helyeseltek a faemberek.

„Nem jó faember”. Egy idő után Pancsenelló hitt nekik.

„Nem vagyok jó wimex” – mondogatta. Ha néha mégis elment hazulról, olyan wimexek társaságát kereste, akiknek szintén sok szürke pontja volt. Közöttük jobban érezte magát.

Egy napon találkozott egy olyan wimexszel, akihez foghatót azelőtt még soha nem látott. Nem voltak rajta se szürke pontok, se pedig csillagok. Csak egyszerűen fa volt. Krisztinának hívták. Na nem mintha a wimexek nem próbáltak volna meg rá is matricákat ragasztani, de a matricák egyszerűen nem ragadtak rá. Néhányan csodálták Krisztinát, mivel nem voltak rajta ilyen pontocskák, s rohantak hozzá, hogy csillagokat aggassanak rá. De azok leestek róla. Mások lenézték, mivel nem voltak rajta csillagok, és szürke pontokat nyomtak rá, ám azok is leperegtek.

„Ilyen szeretnék lenni” – gondolta Pancsenelló. „Nincs szükségem senkinek a bélyegére. Megkérdezte tehát a matrica nélküli wimexet, hogy neki hogy sikerült ezt megcsinálni.

– „Könnyen” – felelte Krisztina. „Mindennap elmegyek, és meglátogatom Élit.”

– „Élit?”

– „Igen, Élit, a fafaragót. Ott vagyok vele a műhelyben.”

– „Miért?”

– „Hát miért nem jössz el és nézed meg te magad? Menj fel a hegyre, ő ott van.” – s ezzel a matrica nélküli wimex megfordult és továbbugrált.

– „De biztosan nem is akar majd velem találkozni!” – kiabálta Pancsenelló, de Krisztina nem hallotta meg. Pancsenelló hát hazament. Leült az ablaknál, és nézte a faembereket, amint buzgón sűrögtek-forogtak, és adogatták egymásnak a csillagokat és pontokat.

– „Ez így nem jó.” – motyogta magában, és elhatározta, hogy meglátogatja Élit. Felment a szűk ösvényen a hegytetőre, és belépett a műhelybe. Fa szemei kerekre nyíltak a csodálkozástól, mikor meglátta a hatalmas méreteket. A szék akkora volt, mint ő maga. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy ráláthasson a munkaasztalra. A kalapács olyan hosszú volt, mint a karja. Pancsenelló nagyot nyelt. „Itt aztán nem maradok” – gondolta, és megfordult, hogy elmenjen. Ekkor hallotta, hogy valaki a nevéen szólítja. „Pancsenelló!”

A hang mély volt és erős. Pancsenelló megállt.

– „Pancsenelló! Milyen jó, hogy látlak! Gyere, hadd nézzelek meg!”

– „Te tudod a nevem?” – kérdezte a kis wimex.

– „Hát persze. Én készítettelek.” Éli lehajolt, felvette, és egy padra ültette.

– „Hmm...” – mondta a készítő elgondolkodva. „Úgy látszik, rossz jegyeket kaptál.”

– „Én nem akartam, Éli, igazán mindent megpróbáltam...”

– „Ó, előttem nem kell védekezned, gyermekem. Engem nem érdekel, hogy a többi wimex mit gondol.”

– „Nem?”

– „Nem. És téged se kéne, hogy érdekeljen. Kik ők, hogy csillagokat meg szürke pontokat osztogatnak? Ők is wimexek, ugyanúgy, mint te! Az, hogy ők mit gondolnak, az nem számít, Pancsenelló. Csak az számít, hogy én mit gondolok. És én úgy gondolom, hogy te nagyon értékes vagy.”

Pancsenelló nevetett. „Én? Értékes? De hát nem is tudok gyorsan menni, nem tudok ugrálni, jön le rólam a festék... Miért vagyok fontos neked?”

Éli Pancsenellóra tette a kezét, és nagyon lassan így szólt: „Azért, mert az enyém vagy. Ezért vagy nekem fontos.”

Pancsenellóra még soha senki nem nézett így. Legkevésbé nem az alkotója. Azt se tudta, mit mondjon.

– „Mindennap vártam, hogy elgyere” – magyarázta Éli.

– „Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak bélyegek.”

– „Tudom, ő már beszélt nekem rólad.”

– „Miért nem ragadnak rá a matricák?”

– „Azért, mert eldöntötte, hogy az, amit én gondolok őrá, fontosabb neki, mint amit az emberek gondolnak. A matricák csak akkor ragadnak, ha hagyod őket.”

– „Micsoda?”

– „A matricák csak akkor ragadnak, ha azok fontosak neked. Minél inkább bízol a szeretetemben, annál kevésbé lesznek fontosak a matricák.”

– „Nem vagyok benne biztos, hogy értem-e, amit mondasz.”

– „Majd megérted. De az időbe fog telni. Sok matricád van. Most csak annyi a teendőd, hogy gyere el hozzám mindennap. És hadd emlékeztesselek arra, hogy én törődöm veled.” Éli leemelte Pancsenellót a padról, és letette a földre.

- „Ne felejtse el – szólt utána Éli, miközben a wimex kilépett a házból – te értékes vagy, mert én alkottalak téged. És én nem tévedek!”

Pancsenelló nem állt meg, de a szívében ezt gondolta: „Azt hiszem, ezt komolyan mondja.” És amikor ez megfogalmazódott benne, egy szürke pont lehullott a földre.